

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XII, NR. 10 (151) / 2009 BULETIN DE INFORMAȚII OCT. 2009

Despre rugăciunea minții *

Așadar, iubite, atunci când creștinul se botează, se sălășluiește în el harul dumnezeiesc, îl primește în el pe Hristos. Dar atunci când păcătuiește, îl alungă din nou afară. Hristos nu se poate sălășlui niciodată acolo unde este păcatul. Pentru aceasta, este cu neputință să-L primim în noi pe Dumnezeu, atâta vreme cât păcatul stă în fața noastră ca un zid. Din fericire însă, Biserica are medicamentul potrivit ca să dărâme acest zid. Iar acest medicament este pocăința și mărturisirea.

Vin la mine mulți și doresc să învețe lucrarea rugăciunii minții. Atunci eu îi întreb: «Te-ai mărturisit vreodată? Te împărtășești regulat? Viețuiești creștinește?» Dacă răspunde «Da», atunci înaintăm. Dacă zice «nu», nu pierd timpul în zadar cu el.

Așadar, fiule, mai întâi începem cu pocăința și mărturisirea. Apoi urmăm sfaturile unui povățuitor iscusit în lucrarea rugăciunii minții.

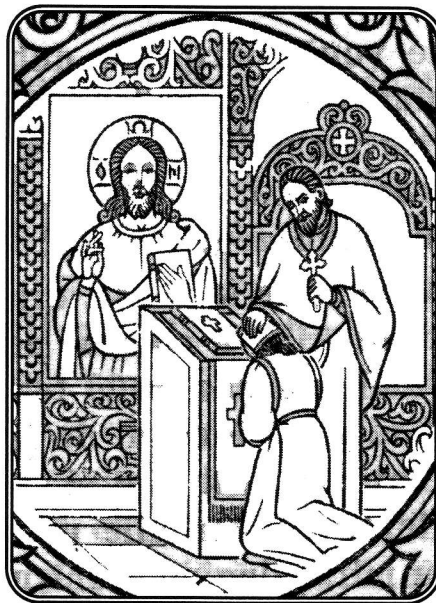
La întrebarea dacă și cei din lume pot să se îndeletnicească cu rugăciunea minții, răspundem: Mirenii pot să rostească rugăciunea, chiar dacă nu sporesc ca monahii. Sunt însă și unii mireni care au sporit mai mult decât noi, dar acestea sunt excepții. De altfel, dacă ar fi fost ușor în lume, nu ar fi fost nevoie de a pleca la mănăstire sau în munți.

Hristos spune Martei în Evanghelie: «Te grijești și spre multe te silești». Cei din lume sunt precum Marta. Cei care trăiesc creștinește îi slujesc și lui Hristos, dar se îngrijesc mai mult de cele materiale. Adevăratul monah este precum Maria, care stătea la picioarele Lui. Se bucură de slava lui Hristos, se face prieten al Lui, precum Lazăr, și ca prieten are îndrăzneală să ceară orice vrea de la El.

Dar și în lume sunt mireni care se aseamănă foarte mult cu Maria, precum și în mănăstiri monahi care nu se

aseamănă nici cu Marta.

Am la spovedanie o familie din Tesalonica. Au atâta râvnă pentru cele duhovnicești, încât m-am minunat de ei. Casa lor seamănă cu o mănăstire. Femeia stă tot timpul în casă. Iese afară numai pentru cumpărături și pentru treburile absolut necesare. Au trei copii. De îndată ce pleacă copiii la școală și soțul la lucru, ea stă două-trei ore și rostește rugăciunea. După aceea în-

cepe să facă treburile casei rostind în același timp rugăciunea când cu gura, când cu mintea. Iar soțul, de îndată ce se întoarce de la serviciu, se schimbă și merge să se roage și să studieze. Cu această rânduială s-au obișnuit și copiii lor. Ascultă ce a scris mama lor cu câteva zile în urma: «Copiii noștri rotesc rugăciunea și la școală. Când se întorc acasă eu deja am terminat atât treburile, cât și mâncarea. Apoi mă așez din nou la rugăciune. Copiii văzându-mă mă întrebă:

- Mamă, ce faci acolo?

- Mă rog lui Hristos ca să ne păzească.

- Mamă, putem să ne rugăm și noi împreună cu tine?

- Desigur, copiii mei. Hristos vă iubește

te și vrea să vorbești cu El. Astfel ne-am obișnuit ca și la amiază să ne rugăm toți împreună cincisprezece-douăzeci de minute, după care mâncăm. Seara, când se întoarce soțul meu, stăm toți împreună. Uneori citim cărți bisericesti, altelei le povestesc istorioare pe care le-am citit.

Uneori se întâmplă să ne vină în vizită vreun străin și astfel ne strică puțin programul. Dar cei mai mulți ne cunosc și fie vin la noi ca să audă vreun cuvânt folositor de suflet, fie merg la alți prieteni de ai lor, cu care se potrivesc în felul de a cugeta.

Orele din timpul nopții care ne prisosesc le folosim pentru rugăciune și studiu duhovnicesc.

Duminica mergem cu toții la biserică și ne împărtășim. Cu ajutorul lui Dumnezeu și copiii noștri s-au obișnuit și ne urmează fără probleme. Cu toate că prietenii lor de la școală nu postesc, din fericire nu se lasă ademeniți de aceia».

La sfârșit, această binecuvântată femeie scrie: «În acest fel se scurge viața noastră. Cu toate că avem multe ispite din invidia vrăjmașului, simțim că în casa noastră împărățește Hristos și de aceea suntem foarte bucuroși și fericiți».

Iată, fiule, un exemplu din lume, ca să înțelegi că Dumnezeu nu este părtinitor, ci dăruiește harul Său tuturor. Dar este foarte greu pentru cel ce trăiește în mijlocul lumii să ajungă la măsuri mari.

Așadar, primul stadiu este rostirea rugăciunii cu gura: «Doamne lisuse Hristoase, miluiește-mă».

Pe cât putem, o rostim cu voce tare și repede. Și aceasta pentru că începătorul este neputincios, iar ispititorul încearcă să-i tulbure mintea cu diferite imaginații. Rostind rugăciunea repede și continuu, nu lasă să se lipească de mintea lui imaginațiile. Aici vreau să fii foarte atent. Chiar și atunci când

imaginațiile și se par a fi bune alungă-le departe, căci și acolo își bagă diavolul coada. Încearcă numai să înțelegi cele pe care le spui. Nimic altceva. Închipuiește-ți, de pildă, că niște tâlhari vor să jefuiască o casă. Ce va face omul acela? Va fi nevoit să strige cu toată puterea: «Ajutor!... Tâlharii!... Sunt în primejdie!... Ajutor!...»

La fel face și începătorul, rostește repede (uneori și cu voce tare): «Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă» sau «Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă».

Unii călugări îmi mărturisesc că uneori ispititorul îi războiește cu închipuiri desfrânate și alte deșertăciuni. Ei, tocmai acest război li s-a făcut pricină să dobândească rugăciunea curată, pentru că au fost nevoiți să-L roage pe Dumnezeu cu toată puterea lor. Altor călugări, din îngăduința lui Dumnezeu, li se arată satana aievea, având un chip sălbatic și o înfățișare înfricoșătoare și îi amenință, îi bate și îi strânge de gât pentru a nu rosti rugăciunea. Atât de mult se cutremură de numele lui Hristos. Atunci să vezi cum se învârtă șiragul de metanii și atât de curată se face rugăciunea, încât mintea este absorbită de Hristos.

Un călugăr mi-a mărturisit că odată, în timp ce rostea rugăciunea, satana i-a îngreuiat atât de tare inima, încât credea că îl apasă o stâncă. Îl strângea atât de tare, încât nu putea să se roage nici cu gura, nici cu mintea. Atunci s-a gândit să facă semnul Sfintei Cruci. Dar în acea clipă diavolul i-a legat și mâinile ca să nu le poată mișca. Dar Dumnezeu l-a luminat să facă semnul Crucii cu capul. Atunci îndată satana i-a slobozit pieptul și mâinile și s-a făcut nevăzut, în acea clipă călugărul a început să rostească cu mintea rugăciunea, repede și curat. Când mi-a mărturisit aceasta, eu i-am spus:

- Ești dator satanei pentru că te-a învățat rugăciunea. Acum străduiește-te să nu o pierzi.

Rugăciunea minții se numește și a inimii. Mă întrebă dacă și rugăciunea rostită cu vocea se poate numi a inimii.

Dacă rugăciunea nu este curată, nici cea a minții, nici cea rostită nu se poate numi a inimii.

Rugăciunea este a inimii atunci când mintea este înghițită de inimă. Atunci chiar dacă ar cădea bombe sau ar arde casa, mintea nu vrea să iasă din inimă, chiar dacă este în primejdie să ardă.

Pentru a înțelege aceasta, citește viața

Sfintei Irina Hrisovalantu. Diavolul a dat foc hainelor ei și cu toate că îi ardea trupul, ea stătea nemișcată ca o lumânare, cu mintea ridicată la Dumnezeu.

Aceasta este adevărata rugăciune, care străbate cerul și ajunge la tronul lui Dumnezeu. Moise, fără să-și deschidă gura, a auzit pe Dumnezeu spunându-i: «Ce strigi către Mine?» (Ieșire 14, 5). Aceasta înseamnă că striga dinlăuntrul lui, înseamnă că străpungea cerul cu inima lui.

Cât despre rugăciunea începătorului rostită cu voce tare, ea este amestecată cu alte gânduri, nu este curată, Așadar, cum să se numească a inimii? Cu toate acestea și rugăciunea rostită cu gura este a inimii. Aceasta o înțelege David când spune: «Dintru adâncuri am strigat» (Psalm 129, 1).

Atunci când cananeanca îl ruga pe Hristos pentru fiica ei, spunea cu gura «miluiește-mă», dar din adâncul sufletului. Aceasta era o rugăciune făcută din inima. Fiul meu, atunci când mintea este absorbită de Dumnezeu, chiar dacă spui rugăciunea cu gura, ea se numește a inimii. Iese din adâncul inimii. Atunci inima și mintea se unesc cu Dumnezeu.

O condiție absolut necesară pentru a te îndeletnici cu rugăciunea minții este să ai conștiința împăcată față de toți.

De pildă, dacă trăiești într-o mănăstire cu cincizeci de monahi, ești dator să-i odihnești, pe cât îți stă în putință, pe toți. Dacă odihnești patruzeci și nouă, iar pe unul îl disprețuiești, acel unul biruiește și rugăciunea nu înaintează. Acesta se face piedică în rugăciunea ta. Uneori greșește celălalt, dar nu-și cere iertare. Dacă vrei să-L afli pe Dumnezeu în rugăciune, trebuie să iei greșeala asupra ta și să ceri iertare. Să te rogi pentru el și să faci tot ce îți stă în putință pentru a te împăca cu el. Dacă celălalt are demon și te ocolește, atunci vei fi nevoit să faci răbdare. Sunt unii pe care îi stăpânește demonul invidiei și le tulbură mintea. Cu aceștia nu te poți înțelege, însă avem datoria să-i iubim și să ne rugăm pentru ei.

Tu trăiești în lume. Acasă, la serviciu, să fii punctual și corect față de toți. Evită-i însă pe cei care pot să te vatăme. Ia aminte numai să nu te arăți în fața aceluia că ai prietenie cu alții, căci vor pricepe aceasta și-ți vei găsi beleaua cu ei.

Îmi scrii că uneori simți o durere în piept, care îți aduce mâhnire și sufo-

care. La aceasta, fiul meu, să fii foarte atent. Această durere poate fi din pricina setei de rugăciune sau poate proveni dintr-o oarecare greșală și din neorânduială

Ai luat aminte atunci când ai întârziat să mănânci, cum pântecele protestează și suferă. La fel pătimeste și sufletul care s-a obișnuit cu hrana duhovnicească. Eu pătinesc aceasta foarte des. Dacă se întâmplă să am griji și încurcături și nu mă pot ruga la ora mea rânduită, simt o durere atât de mare în inimă, atâta sete de a rosti rugăciunea, încât sufăr nespuse de mult. Atunci sunt nevoit să alerg în chilie, îmi aplec capul spre inimă, exact acolo unde mă doare, îmi țin respirația cât pot rezista și rostesc rugăciunea cu lăcomie multă vreme. Pot să o rostesc de o sută și chiar de două sute de ori la o singură inspirație.

Poate mă vei întreba: «Este cu putință să rostești rugăciunea de atâtea ori la o singură inspirație?» Dar oare crezi că spun minciuni? O rostesc atât de repede și atât de curat, încât mintea se lipește de adâncul inimii, iar durerea continuă. Mintea și inima se îndurerează mult din ținerea respirației și totuși sufletul cere aceasta. După multă silință și durere vine revărsarea harului. Sufletul se topește în lacrimi foarte dulci.

Simte în el prezența Domnului. Simte atâta dragoste, atâta dorire și iubire pentru Hristos și Maica Domnului, încât în acea clipă, dacă cineva ți-ar tăia capul pentru Hristos, ai socoti aceasta cea mai mare bucurie. Atunci am înțeles cât de plăcută era pentru sfinții noștri mucenicia. S-au predat pe ei înșiși lui Hristos cu totul și pentru aceasta împărăția mereu în ei această dragoste fierbinte.

Uneori, fără ca sufletul să fie lipsit de rugăciune, simte în el o durere. Aceasta înseamnă că trebuie să ne silim mai mult pe noi înșine la rugăciune. Este un avertisment că ne va veni o oarecare ispită. Pentru aceasta trebuie să ne înarmăm bine. Alteori însă aceasta înseamnă că un suflet are nevoie de rugăciune. Firește, când cineva înaintează în arta rugăciunii, își dă seama de aceasta. Eu când simt aceasta, încep să mă rog pentru cei pe care îi știu că au nevoie... (va urma).

* Extras din «Starețul Haralambie, dascălul rugăciunii minții», Monahul Iosif Dionisiatul, Editura «Evanghelistos», București 2005, pp. 195-204.

Ortodoxia între Tradiție și modernitate*

Mai întâi ași dori să mulțumesc pentru invitația de a participa la Adunarea generală anuală a Asociației G2W-«Forul ecumenic pentru credință, religie și societate în Est și Vest» și pentru tema propusă: «*Ortodoxia între Tradiție și Modernitate*»...

Trăind în Occident timp de 22 de ani, știu că Ortodoxia este privită de mulți occidentali cu simpatie, îndeosebi pentru spiritualitatea ei sau pentru frumusețea icoanelor. Cei mai mulți însă o ignoră sau văd în ea o Biserică demodată, conservatoare, chiar retrogradă, anti-ecumenică și anti-occidentală. La formarea unei astfel de imagini contribuie, din păcate, și unii ortodocși, care au o gândire de-a dreptul sectară, simplificatoare și pur raționalistă, cu totul contrară duhului ortodox, care este duhul echilibrului și al măsurii, al nejudicării aproapelui chiar și atunci când îi arăți greșelile precum și al gândirii mistice...

Ținând seama de contextul occidental în care ne aflăm, în care Ortodoxia este mai puțin cunoscută, vă rog să-mi îngăduiți ca la început să prezint câteva din «Valorile fundamentale ale Ortodoxiei», pentru ca apoi să mă refer la «Rolul Tradiției în Ortodoxie» și să închei cu «Ortodoxia în fața modernității».

I. VALORI FUNDAMENTALE ALE ORTODOXIEI

1. Un Dumnezeu apropiat

Credinciosul ortodox trăiește intimitatea sa cu Dumnezeu mai ales în cultul Bisericii, în ritualul bogat și plin de simboluri, în cântarea liturgică vocală ca și în toată atmosfera care se degajă din spațiul sacru al bisericii împodobite cu fresce și icoane, adevărată Biblie în imagini. Din momentul în care pășim într-o biserică ortodoxă avem sentimentul că intrăm într-o altă lume, că intrăm în Împărăția lui Dumnezeu care este «*comuniunea sfinților*» și facem deja o experiență mistică: ne simțim aproape de Dumnezeu și ocrotiți de sfinții Săi care ne înconjoară din toate părțile.

Maica Domnului «*Platytera*» cu Pruncul Iisus de pe absida altarului ne primește cu brațele deschise; Mântuitorul Iisus Hristos Pantocratorul (Atotțiitorul), ne binecuvântează de pe cupola bisericii; sfinții în rugăciune și procesiune spre Sfântul Altar ne invită să ne îndreptăm spre «locul inimii»

sau să ne «coborâm mintea în inimă» căci aceasta este «*sfânta sfințelor*», «*tronul lui Dumnezeu*». Frescele de pe pereții bisericii, cu scene din viața Mântuitorului, actualizează vizual evenimentele majore din istoria mântuirii și ne fac părtași la ele prin credință.

De asemenea, arhitectura bisericii cu formele ei rotunjite ca și Liturghia îngerească de pe cupolă reprezintă «cerul care coboară», pe îngerii care slujesc împreună cu noi: «*Noi care pe heruvimi, cu taină închipuim și făcătoare de viață Treimi, întreit sfântă cântare aducem*» spunem în imnul «Heruvic» al Liturghiei Sf. Ioan Gură de Aur. Sau «*Acum puterile cerești împreună cu noi slujesc, că iată intră Împăratul Slavei...*» în imnul «Heruvic» al Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite. Totul într-o biserică ortodoxă este orientat spre rugăciune, totul servește rugăciunea, interiorizarea, contemplația. Astfel Dumnezeu se face apropiat omului, se lasă gustat în Sf. Împărtășanie, auzit în Cuvântul Evangheliei, văzut, pipăit și sărutat în icoană, mirosit în fumul de tămâie, simbol al rugăciunii care se îndreaptă spre El: «*Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta*» (Psalm 140, 2).

Credinciosul ortodox integrat în Tradiția liturgică a Bisericii, știe că Biserica prin rugăciunea ei sfințește nu numai viața oamenilor ci și natura înconjurătoare. De aceea, apelează la rugăciunea preotului pentru binecuvântarea casei, a animalelor, a semănăturilor și a roadelor pământului... Astfel Dumnezeu este prezent pretutindeni cu binecuvântarea Sa și simțit ca atare de credincios.

Pentru că Ortodoxia mijlocește omului un Dumnezeu atât de apropiat, de uman și pentru că totul în ea este pe măsura omului, după măsura lui - care însă este măsura lui Dumnezeu însuși făcut om - marii ei trăitori au afirmat că «*Ortodoxia este firea omului*» chemată la îndumnezeire, adică la unirea totală cu Dumnezeu prin energiile divine.

Tocmai distincția inefabilă în Dumnezeu între natura divină transcendentă și incognoscibilă și energiile divine necreate (harul și toate lucrările lui Dumnezeu în creație) care ne unesc cu Dumnezeu și ne îndumnezeiesc, ne ajută să înțelegem cum Dumnezeu poate fi în același timp transcendent și imanent, dincolo de tot ceea ce există și totuși prezent și apropiat de om și

de creația Sa fără să se confunde cu ea ca în panteism.

2. Un creștinism liturgic și mistic

Toată lumea este de acord că Ortodoxia excelează prin spiritualitatea ei, adică prin tezaurul de credință și de viață duhovnicească, liturgică și mistică. Biserica Ortodoxă este cu deosebire o Biserică a rugăciunii și slujirii liturgice. Secole de-a rândul, sub stăpânirea turcă și apoi comunistă, ea a supraviețuit grație slujirii sale liturgice. Ortodoxia are conștiința că Dumnezeu realizează mântuirea oamenilor prin Tainele și rugăciunea Bisericii prin care se continuă și se actualizează neîncetat Întruparea Domnului și toate actele Sale mântuitoare. Credința se trăiește și se exprimă deci în Tainele și cultul Bisericii. Sf. Ciprian al Cartaginei (sec. III) zice chiar că în afara Bisericii nu este mântuire.

De aceea, Teologia Ortodoxă, ca funcție a Bisericii, este fundamental o teologie a experienței; ea se înrădăcește și se inspiră constant din viața liturgică a Bisericii. Dintru început s-a impus în Biserică principiul «*Lex orandi, lex credendi*» - Regula rugăciunii este regula credinței. Deja în sec. II, Sf. Irineu al Lyonului spunea: «*Credința noastră este conformă cu Euharistia, iar Euharistia confirmă credința*» (Adv. Haer. IV, 18). Evagrie Ponticul (sec. IV) identifică pe teolog cu cel ce se roagă. «*Dacă ești teolog te vei ruga cu adevărat; și dacă te rogi cu adevărat ești teolog*» (Despre rugăciune, 61). A te ruga cu adevărat înseamnă a angaja în rugăciune întreaga ființă: trupul, sufletul și duhul. Rugăciunea adevărată sau curată de care vorbesc toți Părinții ascetici este o rugăciune a minții unită cu inima. Ea este ferită de ispita de a se reduce la intelect, cât și de ispita sentimentalismului, pentru că, după aceeași Părinți, intelectul nu este decât o energie a inimii, iar sentimentalismul dispăre acolo unde rugăciunea are un conținut profund teologic. Să amintim aici că Biserica a preluat în cultul ei toate dogmele proclamate de Sinoadele ecumenice.

În consecință, rugăciunea se adresează inimii ca centru al tuturor puterilor psiho-fizice ale persoanei pe care le restaurează în unitatea lor ontologică cu întreaga umanitate și cu întreaga creație. Pentru credinciosul rugător cu adevărat, semenii săi în umanitate nu

mai sunt doar indivizi separați, ci persoane în comuniune pe care el le resimte ca pe propriile mădulare. «*Voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare fiecare în parte*», zice Sf. Ap. Pavel (1 Cor. 12, 27). Creația însăși se recapitulează în inima omului, care este, după Sfinții Părinți ai Bisericii un microcosmos.

Desigur că marea rugăciune a Bisericii, rugăciunea care constituie Biserica este Euharistia săvârșită în cadrul Dumnezeieștii Liturghii. Liturghia este trăită de credincioșii ortodocși ca «*ce-
rul pe pământ*», Dumnezeu care co-
boară, simbolizat de Iisus Hristos Pan-

tocratorul și de Liturghia cerească de pe cupola bisericii și prezent real în darurile euharistice care sunt Trupul și Sângele Domnului. Christos Yannaras spune despre Liturghia și cultul Bisericii că sunt expresia cea mai înaltă a creației umane, a tot ceea ce omul a putut crea mai frumos pentru cultivarea sa. Într-adevăr, nimic nu cultivă mai mult pe om ca rugăciunea și cultul Bisericii.

Fiind mistică, Ortodoxia are un mare respect față de mister (taină) pe care nu încearcă să-l explice rațional, căci l-ar deforma sau chiar desființa, ci lăsa misterul să se reveleze el însuși în

actul adorării, al contemplației. Misterul este deci obiect de credință și de adorație, nu de speculație intelectuală. Credința însăși înseamnă «*crucificarea rațiunii*» și acceptarea smerită a Tainei. Într-o lume hiper intelectuală, ca lumea noastră care a desființat misterul și nu mai crede în nimic pentru că nu poate să-și «*crucifice rațiunea*», spiritualitatea ortodoxă, mistică prin excelență, mi se pare extrem de importantă, chiar salvatoare. (va urma).

Mitropolitul SERAFIM

* Conferință ținută la Zürich, 16 mai 2009.

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

5-8 sept. 2009 - participă la Cracovia (Polonia) la întâlnirea internațională Oameni și culturi în dialog organizată la Comunitatea S. Egidio din Roma. Ține o predică pe marginea Evangheliei Învierii (Ioan 21, 19-30) în fața a peste 10.000 de credincioși precum și un referat la o masă rotundă.

9-11 sept. - participă la întâlnirea anuală a episcopilor apropiați de Mișcarea focală la Eisleben (Germania).

12 sept. - săvârșește în Catedrala mitropolitană parastasul de 40 de zile întru pomenirea P.C. Pr. Constantin Mihoc.

13 sept. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Offenbach. În cadrul Sf. Liturghii botează pe pruncul Petru nepotul Părintelui Ștefan Anghel. Participă la agapă.

14 sept. - Înălțarea Sf. Cruci - slujește Sf. Liturghie și predică la Berlin. După masă, săvârșește un Parastas întru pomenirea P.C. Pr. Constantin Mihoc cu participarea mai multor preoți ortodocși și reprezentanți ecumenici. Ține cuvânt de învățătură.

15 sept. - prezidează lucrările Consiliului Eparhial.

18 sept. - participă alături de alți episcopi ortodocși, catolici și evanghelici la München la deschiderea Săptămânii Interculturale 2009.

19 sept. - participă la ședința KOKiD a episcopilor ortodocși din Germania. Seara, participă la Vecernie în Capela Sf. Siluan din München și rostește cuvânt de învățătură.

20 sept. - împreună cu P.S. Sofian slujește Sf. Liturghie în biserica Sf. Nicolae din München și predică. În cadrul Sf. Litur-

ghii hirotonește pe diaconul Dumitru Mureșan întru preot pe seama noii parohii din Rosenheim. Hirotonește întru ipodiaton pe credinciosul Udo Zerbes.

21-29 sept. - împreună cu un grup de preoți și credincioși face un pelerinaj la Sf. Munte Athos.

27 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică în Schitul românesc Prodomul.

29 sept. - primește pe P.S. Petroniu, Episcopul Sălajului, cu un grup de 19 preoți și credincioși în vizită la Diaconia din Neuendettelsau.

30 sept. - slujește Vecernia la Neuendettelsau împreună cu P.S. Petroniu și grupul din Sălaj și participă la cina oferită de Diaconie în cinstea oaspeților români.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

3 sept. - participă, la Freising, la lucrările congresului Renovabis. Seara, împreună cu P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab, săvârșește Vecernia în Domul din Freising.

6 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. Seara, săvârșește Taina Sf. Maslu și predică la Traunreut.

8 sept. - Nașterea Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și rostește cuvânt de învățătură la Capela Sf. Siluan.

13 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Gießen (paroh P.C. Pr. Dorin Petrușe) cu prilejul hramului. Participă la agapa organizată cu acest prilej.

14 sept. - Înălțarea Sf. Cruci - slujește Sf. Liturghie și predică la Leipzig (paroh P.C. Pr. Florin Lodroman). Seara, participă la Berlin la parastasul pentru Părintele Constantin Mihoc și credinciosul Nicolae.

15 sept. - participă, la Nürnberg, la lucrările Consiliului Eparhial.

17 sept. - participă, la München, la înmormântarea preotesei Anemarie Bota.

18 sept. - participă în München, la serviciul ecumenic prilejuit de deschiderea Săptămânii Interculturale 2009.

19 sept. - participă la ședința Comisiei Episcopilor Ortodocși din Germania (KOKiD).

20 sept. - cu ocazia praznuirii hramului Centrului Bisericesc din München (Sf. Siluan Atonitul), împreună cu Î.P.S. Mitropolit Serafim și un sobor de preoți și diaconi, slujește Sf. Liturghie la Biserica St. Nikolai. Participă la agapa organizată cu acest prilej.

23 sept. - Sf. Siluan - seara, împreună cu P.C. Preoți Dumitru Mureșan și Gheorghe Bota, săvârșește Privegherea cu Sf. Liturghie.

24 sept. - participă la Festivitatea de deschidere a Zilelor Culturii Române la München.

26 sept. - participă la Bamberg la serviciul religios prilejuit de sărbătorirea a 60 de ani de viață ai Arhiepiscopului catolic Dr. Ludwig Schick.

27 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. Seara participă la dezbaterile «*A fost sau nu - o revoluție sub ochiul cercetătorului*», organizată în cadrul «*Zilelor Culturii Române*» la München.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT

Diakon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00